

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษด้วยวงจรรวมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

The Development of English Literature Reading Exercises by Using Literature Circles to Enhance Critical Reading Ability for Mathayomsuksa Four Students of The Demonstration School, Faculty of Education, Silpakorn University

นฤมล ตันติชาติ*

ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวงจรรวม 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน และ 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 30 คน ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยได้มาจากการสุ่มห้องเรียน ด้วยการสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยทำการทดลองโดยให้นักเรียนเรียนด้วยแบบฝึกฯ จำนวน 3 บท ใช้เวลาในการเรียน 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวงจรรวม 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่าน และ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติที เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกฯ และใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการหาค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกฯ มีค่าเท่ากับ 80.02/80.93 สูงกว่าที่กำหนดไว้คือ 75/75 2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงขึ้นหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ 3) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

คำสำคัญ : แบบฝึกทักษะ/การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ/วรรณกรรม/วงจรรวม

* นางสาวนฤมล ตันติชาติ และ อาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Abstract

The purposes of this research were to: 1) develop and test the efficiency of the English Literature Reading Exercises by using Literature Circles to enhance critical reading ability for Mathayom four students of the Demonstration School, Faculty of Education, Silpakorn University 2) compare the students' ability in critical reading skill before and after using the exercises; and 3) survey the students' opinions toward the exercises The sample, selected by a simple random sampling, comprised 30 Mathayom-four students in Math-science program of the Demonstration School, Faculty of Education, Silpakorn University who registered in English Reading and Writing course during the second semester of the academic year 2012. The students studied the exercises through 3 units in a fifteen-week period by using these research instruments: 1) the English Literature Critical Reading Exercises; 2) an English achievement test on critical reading, used as a pretest-posttest; and 3) a questionnaire. To analyze the gathered data, the paired-sample t-test was used in order to assess the students' ability in critical reading skill before using the exercises. Furthermore, the mean and the standard derivation of items were used to evaluate the students' opinions towards the exercises. The results of the study were as follows: 1) The efficiency score of the English Literature Critical Reading Exercises was 80.02/80.93. It is higher than the expected criterion (75/75) 2) The students' ability in critical reading after studying through the exercises was significantly higher at 0.05 level. 3) The students' opinions toward the exercises were highly positive.

KEY WORDS : READING EXERCISE/ CRITICAL READING/ LITERATURE/ LITERATURE CIRCLES

บทนำ

ภาษาถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสื่อสาร หากเราสามารถสื่อสารได้หลายภาษา ข้อจำกัดในการสื่อสารก็จะลดลงและความสามารถในการทำความเข้าใจความคิดตลอดจนวิถีวัฒนธรรมของคนอื่นก็จะมากขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นความสามารถในการใช้ภาษาจึงเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการใช้ภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นสากลที่ใช้กันทั่วโลกนั้นคือภาษาอังกฤษ และจากความสำคัญดังกล่าวของภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาสามัญที่นักเรียนในทุกระดับชั้นต้องเรียน แต่จากการดำเนินการดังกล่าวพบว่าผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก็ยังคงอยู่ในระดับต่ำ โดยเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-net) ในปี 2553 ที่ดำเนินการโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) จัดสอบ 8 กลุ่มสาระทุกช่วงชั้นคือ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ และการทำงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผู้เข้าสอบ 794,000 คน วิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 22.54 การที่ผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่เป็นตามที่คาดหวังนั้น อาจเนื่องมาจากหลายเหตุปัจจัยด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นความสนใจของนักเรียน ความเหมาะสมและน่าสนใจของเนื้อหาที่จะนำมาใช้สอน ในการสอนของครู ตลอดจนสภาพสังคมที่ไม่เอื้อต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน (Noom-ura, 2013: 139-141)

แต่อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและควรได้รับการพัฒนาให้ทั้งนักเรียนและครูตระหนักถึงความสำคัญของช่วยกันแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ภาษาอังกฤษประกอบไปด้วย 4 ทักษะการเรียนรู้ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยทักษะต่างๆเหล่านี้จะเกิดการพัฒนาและเรียนรู้ไปพร้อมๆกัน แต่ถ้าจะระบุถึงความสำคัญของการนำไปใช้แล้วนั้น ทักษะการอ่านถือเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุด (วิสาข์ จิตวิตร, 2541: 41) โดยแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับสุมินตรา อังวัฒนกุล (2537: 31) ที่กล่าวว่า ทักษะการอ่านมีความสำคัญ การอ่านสามารถนำมาซึ่งความรู้ ประสบการณ์ และความบันเทิง ฉะนั้นแล้วผู้อ่านสามารถนำประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านไม่ว่าจะเป็นทางวิชาการหรือในแง่ของความบันเทิงไปใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคมได้

แต่อย่างไรก็ตามความสำคัญในการอ่านดูเหมือนจะแปลผกผันกับปริมาณในการอ่านและความสามารถในการอ่าน จากคะแนนสอบการประเมินผลนานาชาติ PISA (Programme for International Student Assessment) เป็นการสำรวจความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่านของนักเรียนอายุ 15 ปี ทุก 3 ปีในประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์กรเพื่อความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) พบว่าในปี 2552 นักเรียนไทยมีทักษะในการอ่านต่ำ กล่าวคือ นักเรียนร้อยละ 42.8 มีทักษะในการอ่านอยู่เพียงระดับหนึ่งและต่ำกว่า (อ่านออกแต่ไม่สามารถจับใจความได้) ร้อยละ 37 มีการอ่านถึงระดับสอง (จับใจความหากเนื้อหาที่อ่านชัดเจนตรงไปตรงมา) และเมื่อเปรียบเทียบกับผลการประเมินที่ผ่านมาพบว่าทักษะการอ่านของเด็กไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามแนวโน้มในการอ่านของนักเรียนไทยดูเหมือนจะพัฒนาขึ้นเมื่อพิจารณาจากคะแนนสอบการประเมินผลนานาชาติ PISA ในปี 2555 แต่อย่างไรก็ตามคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของ OECD และถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีนักเรียนระดับต่ำมากในเอเชีย ซึ่งประเทศที่อยู่ในกลุ่มนี้มีด้วยกัน 3 จาก 12 ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ตามลำดับ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบในส่วนของการประเมินผลทักษะการอ่านของ PISA พบว่านักเรียนมีปัญหาในการอ่าน 3 ด้านด้วยกันคือ 1) การจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน (Access and Retrieve) 2) การตีความ วิเคราะห์เนื้อหาเพื่อบูรณาการเข้ากับสิ่งต่างๆในชีวิต (Integrate and Interpret) และ 3) การประเมินข้อความที่อ่าน และให้ความเห็นหรือโต้แย้งจากมุมมองของตน (Reflect and Evaluation) (สถาบันส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2555)

จากคะแนนข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 อาจประสบปัญหาในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าที่ระบุไว้ในสาระอันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการเรียนตามสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปี 2551 ประกอบกับการเรียนและการวัดผลเน้นเสริมสร้างและทดสอบความเข้าใจแต่เพียงอย่างเดียว (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ซึ่งเมื่อนักเรียนเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น แบบเรียนหรือบทอ่านต่างๆย่อมมีความซับซ้อนขึ้นตามไปด้วย ฉะนั้นจึงต้องตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน หมั่นฝึกฝนและพัฒนาทักษะดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง และจากปัญหาดังกล่าวนี้นี้ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่านักเรียนในระดับชั้นนี้จึงเหมาะสมที่จะได้รับการพัฒนาทักษะในการอ่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า วรรณกรรมเป็นบทอ่านที่มีแนวเรื่องหลากหลายน่าจะ สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการการอ่านได้ ดังที่ Norton (1994) และ Wiseman (1992) ระบุว่า วรรณกรรมมีแนวโน้มที่จะนำมาใช้สอนในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้นเนื่องจากหนังสือประเภทวรรณกรรมสามารถสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดี ช่วยกระตุ้นให้เกิดความคิดและความเพลิดเพลินในการอ่าน และนักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมของตนเพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งคุณสมบัติในการเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับสิ่งที่

เรียนนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจะต้องฝึกฝน (Wallace, 1992) แต่อย่างไรก็ตามวรรณกรรมมีหลายประเภท ถ้าหากผู้สอนจะนำมาใช้เป็นบทอ่านเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน ผู้สอนต้องเลือกวรรณกรรมโดยคำนึงถึงระดับภาษาในงานวรรณกรรม ตลอดจนเนื้อเรื่องที่เหมาะสมกับความต้องการ ภูมิหลัง และวัยของนักเรียน จึงจะส่งเสริมให้ทักษะและทัศนคติที่ดีต่อการอ่านของนักเรียนได้รับการพัฒนา (Brown and Tomlinson, 2008)

เมื่อวรรณกรรมเป็นบทอ่านที่นอกจากจะมีเนื้อหาที่หลากหลายและน่าสนใจแล้ว องค์ประกอบต่างๆ ทางวรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร แก่นเรื่อง มุมมอง หรือสัญลักษณ์ที่ปรากฏในเรื่องยังสามารถนำมาใช้ฝึกฝนการตีความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า อันเป็นทักษะในการอ่านระดับสูงให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้อีกด้วย หากแต่วิธีการในการสอนด้วยสื่อประเภทวรรณกรรมมีมากมาย แต่จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์คุณลักษณะเด่นของแต่ละกลวิธีที่ใช้สอนวรรณกรรมให้กับนักเรียนแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่าวงจรวรรณกรรมมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้สอน เพราะนอกจากจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกอ่านวรรณกรรมที่ตนเองต้องการได้แล้วนั้น กิจกรรมต่างๆ ในวงจรวรรณกรรม อาทิเช่น บทบาทของนักเรียนในการหาความหมายของคำ (Word wizard), บทบาทของนักเรียนในการสรุปเรื่องที่อ่าน (Summarizer), บทบาทของนักเรียนในการสังเคราะห์ประเด็นสำคัญจากเรื่องที่อ่านผ่านรูปภาพ (Artful Artist), บทบาทของนักเรียนในการวิเคราะห์ตีความ ตลอดจนแสดงความคิดเห็นต่อข้อความสำคัญที่ผู้เขียนระบุไว้ในเรื่องที่อ่าน (Passage Picker), บทบาทของนักเรียนในการสร้างและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Question Asker) และบทบาทของนักเรียนในการเชื่อมโยงเรื่องที่อ่านสู่ชีวิตจริง (Connector) ยังช่วยกระตุ้นความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้อีกด้วย (Daniels, 2002) นอกจากวงจรวรรณกรรมจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดสิ่งที่ตัวเองจะเรียนแล้ว การเรียนด้วยวงจรวรรณกรรมยังช่วยลดบรรยากาศในการเรียนที่ตึงเครียดผ่านการทำงานร่วมกันของนักเรียนในกลุ่ม สำหรับนักเรียนที่มีความรู้ทางภาษาที่จำกัด การเรียนด้วยดังกล่าวผู้สอนสามารถเข้าไปช่วยนักเรียนเหล่านั้นโดยการอ่านเรื่องไปพร้อมๆ กับนักเรียน ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสุขใจและรักในการอ่านมากยิ่งขึ้น และเป็นที่น่าพอใจว่าเมื่อนักเรียนอ่านมากและอ่านได้อย่างถูกต้องแล้ว ทักษะการอ่านก็จะได้รับการพัฒนา

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เนื่องจากการเรียนในระดับสูงนอกจากนักเรียนจะต้องเข้าใจสิ่งที่อ่านแล้ว ยังต้องสามารถอ่านได้อย่างมีวิจารณญาณอีกด้วย ดังนั้นการสอนอ่านมีความสำคัญและนักเรียนควรได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่าน แต่อย่างไรก็ตามการสอนอ่านเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่คาดหวังนั้น การเลือกบทอ่านและวิธีการที่จะนำมาใช้ในการสอนอ่านล้วนมีความสำคัญ ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ประโยชน์ที่ได้จากบทอ่านและวิธีการสอนอ่านประเภทต่างๆ ผู้วิจัยพบว่า วรรณกรรมมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการสอนอ่านเพราะนอกจากจะสร้างความเพลิดเพลินในการอ่านแล้วนั้น แง่คิดและประเด็นทางสังคมที่แฝงอยู่ในบทอ่านประเภทนี้สามารถเปิดโลกทัศน์ของนักเรียนตลอดจนเสริมสร้างสำนึกรับผิดชอบต่อสังคมและการแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ดังกล่าวได้อีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนทุกคนไม่สามารถอ่านวรรณกรรมแล้วสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ดังนั้นการสอนอ่านวรรณกรรมด้วยวงจรวรรณกรรมนอกจากจะช่วยกระตุ้นความคิดและจินตนาการของนักเรียนได้แล้วนั้น กิจกรรมในวงจรวรรณกรรมยังสามารถฝึกฝนให้นักเรียนเกิดจิตสำนึกต่อเรื่องดังกล่าวได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนด้วยวงจรวรรณกรรม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษด้วยวงจรวรรณกรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร ให้เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษด้วยวงจรวรรณกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษด้วยวงจรวรรณกรรม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีการวิจัย

เพื่อกำหนดเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการอ่านวรรณกรรมภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2) การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่าน 3) การทดลองภาคสนาม และ 4) การเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขั้นสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1.1 การสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่าน

1.1.1 ผู้วิจัยคัดเลือกวรรณกรรมที่จะนำมาใช้เป็นบทอ่านโดยคำนึงถึงองค์ประกอบดังต่อไปนี้คือ 1) ระดับความยากง่ายของบทอ่านกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน 2) เนื้อหาในบทอ่านต้องส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะชีวิตที่คาดหวังอันได้แก่ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตัวเองและผู้อื่น, การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์, การจัดการกับอารมณ์และความเครียด, การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2012) 3) ลักษณะของบทอ่านจะต้องมีรูปภาพประกอบสวยงามรูปแบบตัวอักษรอ่านง่าย ตลอดจนปริมาณและการแบ่งเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม ซึ่งเป็นไปตามตามเกณฑ์ในการเลือกบทอ่านของ Brown and Tomlinson และ 4) บทอ่านที่ผู้วิจัยคัดเลือกต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน จนได้วรรณกรรมจากสำนักพิมพ์ Macmillan Education ในระดับ ระดับเบื้องต้น (Beginner) ที่จะนำมาใช้เป็นบทอ่านด้วยกัน 6 เรื่อง โดยแบ่งเป็นบทอ่านประกอบการทำแบบฝึกทักษะการอ่าน 3 เรื่องได้แก่ Little Women (Louisa M. Alcott, 2005), The Trumpet-Major (Thomas Hardy, 2005), และ Abbot Thomas' Treasure (M.R. James, 2005) และวรรณกรรมที่ใช้ประกอบการทำทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ 3 เรื่องได้แก่ The Last Left, A Good Burglar และ The Jeweler's wife (O. Henry, 2005)

1.1.2 ผู้วิจัยกำหนดกรอบเนื้อหาของแบบฝึกทักษะการอ่านโดยศึกษาจากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ควรจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการสังเคราะห์ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถดังกล่าวจากนักการศึกษาและตำรา อาทิเช่น The Art of Efficient Reading (Spache and Berg, 1978: 171), Critical Reading Instruction for All Children

(Gunning, 1992: 251) และ Learning to Read and Reading to Learn for Better Reading Skills (Thammongkol, 1998: 176-179) จนสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ 6 ด้านดังต่อไปนี้คือ 1) การจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ (Finding main idea of the story) 2) การแปลความจากเรื่องที่อ่านได้ (Understanding the story you have read in detail) 3) การตีความสัญลักษณ์จากเรื่องที่อ่าน (Interpreting the symbol of the story) 4) การวิเคราะห์ความขัดแย้งหรือพฤติกรรมของตัวละครจากเรื่องที่อ่านได้ (Analyzing the conflict and character trait of the story) 5) การสังเคราะห์องค์ประกอบทางวรรณกรรมเพื่อนำไปสู่การหาแก่นเรื่องได้ (Synthesizing the literature's elements which lead to the theme of the story) และ 6) การประเมินค่าแนวความคิดที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมเรื่องที่อ่านได้ (Evaluating the idea of the story)

1.1.3 ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียน จากนั้นจึงนำไปขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านและอาจารย์ชาวต่างประเทศ โดยบทเรียนที่ผ่านค่าดัชนีความสอดคล้องของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีลักษณะการเรียนรู้การสอนที่แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้คือ ขั้นก่อนการอ่าน ขั้นระหว่างการอ่าน และขั้นหลังการอ่าน โดยในขั้นก่อนการอ่าน นักเรียนทบทวนความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบทางวรรณกรรมอันได้แก่ ฉาก (Setting) โครงเรื่อง (Plot) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) และแก่นเรื่อง (Theme) และอธิบายลักษณะของกิจกรรมในวงจรวรรณกรรมทั้ง 6 กิจกรรม อันได้แก่ บทบาทของนักเรียนในการหาความหมายของคำ (Word wizard) บทบาทของนักเรียนในการสรุปเรื่องที่อ่าน (Summarizer) บทบาทของนักเรียนในการสังเคราะห์ประเด็นสำคัญจากเรื่องที่อ่านผ่านรูปภาพ (Artful Artist) บทบาทของนักเรียนในการวิเคราะห์ ตีความ ตลอดจนแสดงความคิดเห็นต่อข้อความสำคัญที่ผู้เขียนระบุไว้ในเรื่องที่อ่าน (Passage Picker) บทบาทของนักเรียนในการสร้างและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (Question Asker) และบทบาทของนักเรียนในการเชื่อมโยงเรื่องที่อ่านสู่ชีวิตจริง (Connector) โดยผู้วิจัยจะอธิบายที่ละองค์ประกอบและทีละกิจกรรมในแต่ละคาบเรียน จากนั้นให้นักเรียนฝึกทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ได้เรียนรู้ ส่วนในขั้นระหว่างอ่าน นักเรียนสังเคราะห์องค์ประกอบทางวรรณกรรมที่ได้เรียนไปกับเนื้อหาที่อยู่ในบทอ่าน และในขั้นหลังการอ่าน นักเรียนเข้ากลุ่ม กลุ่มละประมาณ 6 คน เพื่อทำกิจกรรมกลุ่มตามวงจรวรรณกรรมที่ได้รับมอบหมาย โดยแต่ละกลุ่มจะทำใบงานที่เป็นบทบาทของนักเรียนในการหาความหมายของคำ (Word wizard) พร้อมกับใบงานที่เหลือสัปดาห์ละ 1 ใบงานสลับเปลี่ยนหมุนเวียนไปในแต่ละสัปดาห์จนกว่าจะจบในแต่ละบท

1.2 การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

1.2.1 ผู้วิจัยกำหนดจุดประสงค์ในการสอบจากพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณทั้ง 6 ด้านที่ผู้วิจัยสังเคราะห์ได้ จากนั้นจึงกำหนดจำนวนข้อสอบเพื่อนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบ โดยมีข้อสอบปรนัยจำนวน 30 ข้อจาก 65 ข้อ ที่ผ่านเกณฑ์ ซึ่งมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.37 – 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.67 และค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบปรนัยทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.81 ด้วยสูตร KR-20 (Kuder-Richardson) ส่วนข้อสอบอัตนัย มีข้อสอบจำนวน 7 ข้อจาก 13 ข้อที่ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.50 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.40 และข้อสอบอัตนัยทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.91 ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach (1974: 161)

1.2.2 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบจำนวน 37 ข้อ แบ่งเป็นข้อสอบปรนัยจำนวน 30 ข้อ และข้อสอบอัตนัยจำนวน 7 ข้อ ไปทดลองในการหาประสิทธิภาพพบที่เรียนก่อนทดลองใช้จริง โดยแบบทดสอบก่อนเรียนแบบอัตนัยนั้น จะได้รับการตรวจจากผู้วิจัยและอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอีก 2 ท่าน เพื่อหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินจากเกณฑ์ในการให้คะแนนงานเขียนของ Harris and McCann (1994) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

1.3 การพัฒนาแบบสอบถามความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน

1.3.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวการสร้างแบบสอบถามและการพัฒนาข้อคำถามตามแนวคิดของสุวิมล ติกรานันท์ (2549: 105-130) โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าตามแนวคิดของ Likert (อ้างถึงใน สุวิมล ติกรานันท์, 2549: 119-121) จากนั้นจึงสร้างแบบทดสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน 3 ด้าน รวมทั้งสิ้น 14 ข้อดังต่อไปนี้ 1) ด้านรูปแบบของแบบฝึกทักษะการอ่าน จำนวน 3 ข้อ 2) ด้านเนื้อหาและการนำเสนอแบบฝึกทักษะการอ่าน จำนวน 5 ข้อ และ 3) ด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน จำนวน 6 ข้อ

1.3.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง เพื่อนำไปทดลองใช้กับนักเรียนในชั้นทดลองรายบุคคล และนักเรียนในชั้นทดลองกลุ่มเล็ก จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้อาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ Cronbach (1974: 161) โดยค่าความเชื่อมั่นที่ได้เท่ากับ 0.98 จากนั้นจึงนำไปใช้จริงในการทดลองภาคสนาม

2. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านก่อนทดลองจริง

ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการอ่านที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาศาสตร์คล้ายคลึงกันกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในชั้นทดลองรายบุคคล และชั้นทดลองรายกลุ่มเล็ก เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกว่าเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 136) ที่ตั้งไว้หรือไม่ พร้อมทั้งนำข้อผิดพลาดที่พบในแบบฝึกทักษะการอ่านมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งผลจากการนำแบบฝึกทักษะการอ่านไปใช้พบว่าค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านในชั้นทดลองรายบุคคลและในชั้นทดลองรายกลุ่มเล็กสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าประสิทธิภาพอยู่ที่ 79.24/81.20 และ 81.81/78.40 ส่วนปัญหาที่พบในขั้นการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการอ่าน แบ่งออกเป็น 2 ด้านด้วยกันดังนี้คือ ด้านรูปแบบของแบบฝึกทักษะการอ่าน และด้านการเรียนการสอน โดยปัญหาที่เกิดขึ้นด้านแรกจะเกี่ยวกับเรื่องของคำศัพท์ที่ใช้อธิบายองค์ประกอบทางวรรณกรรม และกิจกรรมในวงจรวรรณกรรมที่ค่อนข้างยากสำหรับนักเรียนในกลุ่มกลางและอ่อน ประกอบกับเวลาที่ใช้เรียนในชั้นก่อนการอ่านและขั้นระหว่างการอ่านมากเกินไป ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจและประหยัดเวลาในการเรียนและทำกิจกรรม ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำศัพท์ที่นักเรียนคุ้นเคยและเพิ่มความหลากหลายในการตอบคำถามจากการเขียนตอบแต่เพียงอย่างเดียวเป็นการจับคู่และเลือกตอบ ส่วนในด้านการเรียนการสอนมักจะเกิดปัญหาในชั้นหลังการอ่าน โดยนักเรียนส่วนใหญ่จะมีความสามารถในการตอบคำถามที่จำกัด กล่าวคือไม่สามารถอธิบายความหรือยกตัวอย่างเพื่อสนับสนุนงานเขียนของตนได้ ฉะนั้นแล้วการให้คำแนะนำหลังการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นเป็นวิธีการที่ผู้วิจัยใช้แก้ปัญหา

3. การทดลองภาคสนาม เก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทดลองใช้เครื่องมือที่ได้รับการพัฒนาแล้วกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 30 คน โดยให้นักเรียนอ่านวรรณกรรมจำนวน 3 เรื่องได้แก่ The Last Left, A Good Burglar และ The Jeweler's wife นอกเวลาเรียนเป็นเวลา 1

สัปดาห์ จากนั้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน ซึ่งแบ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน และแบบทดสอบแบบอัตนัยอีก 7 ข้อ ข้อละ 10 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมดเป็น 100 คะแนน ภายในเวลา 90 นาที หลังจากนั้นผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการเรียนและข้อตกลงต่างๆในการเรียน และกำหนดวรรณกรรมอีก 3 เรื่อง ได้แก่ Little Women, The Trumpet-Major และ Abbot Thomas' Treasure ให้นักเรียนอ่านตามจำนวนที่กำหนดทุกครั้งก่อนเรียน จากนั้นจึงเริ่มเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน ทั้ง 3 บทในเวลาเรียนปกติของรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ. 30201) ซึ่งหลังจากเรียนจบในแต่ละบทแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบประจำบท (ซึ่งประกอบไปด้วยแบบทดสอบแบบปรนัยจำนวนบทละ 25 ข้อ และแบบทดสอบแบบอัตนัยอีกจำนวนบทละ 1 ข้อ 10 คะแนน รวมคะแนนทั้งหมด 3 บทเป็น 105 คะแนน) และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านทั้ง 3 บท บทละ 14 ข้อ และเมื่อนักเรียนเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านครบทั้ง 3 บทแล้วจึงทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านตามที่กำหนดไว้คือ 75/75 ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณทำวรรณกรรมทั้ง 3 บทมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 81.02/80.93 ซึ่งมีความหมายว่า แบบฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพใช้ได้

4. การเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบฝึกทักษะการอ่านท้ายบททั้ง 3 บทและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองจริงมาคำนวณค่าทางสถิติเพื่อพิสูจน์ว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 75/75 โดยใช้สูตร E1/E2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 136) หรือไม่ จากนั้นจึงเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนด้วยการทดสอบแบบจับคู่ (Paired-Samples T-Test) และนำข้อมูลการทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านไปหาค่าระดับความคิดเห็นที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อนำได้ไปแปลความหมายค่าระดับตามเกณฑ์ของ Best (2006: 310, 330-332) ต่อไป

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นด้วยกัน 3 ประเด็นได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ ความสามารถของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่าน และนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการอ่าน

1. แบบฝึกทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75 โดยมีค่าเท่ากับ 81.02/80.93 ถ้าแบ่งแบบฝึกทักษะการอ่านเป็นรายบทจะพบว่านักเรียนทำคะแนนทั้ง 3 บทได้สูงกว่าร้อยละ 75 โดยเรียงลำดับบทที่ได้คะแนนมากที่สุดไปยังน้อยที่สุดตามลำดับดังต่อไปนี้คือ บทที่ 3 (เรื่อง Abbot Thomas' Treasure) บทที่ 2 (เรื่อง The Trumpet-Major) และบทที่ 1 (เรื่อง Little Women)

2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยคะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 44.03 และคะแนนหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 80.93 ทำให้ค่าผลต่างเฉลี่ยของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 36.90

3. นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านทั้ง 3 บท โดยบทที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ บทที่ 3 รองลงมาเป็นบทที่ 2 และบทที่ 1 ตามลำดับ นอกจากนี้แล้วนักเรียนยังมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการอ่านรายด้านทั้ง 3 ด้าน โดยนักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านในด้านรูปแบบ มากกว่าด้านเนื้อหาและการนำเสนอ และด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนตามลำดับ แต่ถ้าพิจารณาตามรายด้านแล้วจะพบว่า ด้านรูปแบบของแบบฝึกทักษะการอ่าน นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นในระดับดีมากกว่าแบบฝึกมีตัวอักษรอ่านง่ายและชัดเจน และมีความคิดเห็นระดับดี ในเรื่องภาพประกอบของแบบฝึกทักษะการอ่านและความชัดเจนในการนำเสนอกิจกรรม ส่วนในด้านเนื้อหาและการนำเสนอ นั้น นักเรียนให้ความคิดเห็นต่อความน่าสนใจของเนื้อหาในบทเรียนมาเป็นลำดับแรก แต่มีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของปริมาณเนื้อหากับเวลาเรียนมาเป็นอันดับสุดท้าย ส่วนในด้านกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน นักเรียนให้คะแนนความคิดเห็นในหัวข้อลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรมเหมาะสมมาเป็นลำดับแรก และกิจกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจมาเป็นลำดับสุดท้าย

อภิปรายผล

ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. การที่แบบฝึกทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยมีความเห็นเนื่องมาจาก 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ 1) แบบฝึกทักษะการอ่านดำเนินรอยตามหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบฝึกที่ดีของ Richard and Rogers (1991: 20) และ Bock (1993: 3) 2) วรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาเป็นสื่อประกอบการอ่านตรงตามกรอบของกระทรวงศึกษาธิการที่มุ่งหวังให้นักเรียนเกิดทักษะในชีวิตที่คาดหวัง ตลอดจนมีประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับแนวเรื่องที่อ่านได้ นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังให้ความสำคัญกับความเหมาะสมระหว่างระดับภาษาในงานวรรณกรรมกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อหาในวรรณกรรมที่อ่าน และ 3) แบบฝึกทักษะการอ่านมีการปรับปรุงแก้ไขตามขั้นตอนในการหาประสิทธิภาพแบบฝึกของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ, 2520: 135-139) อาทิเช่น ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการอ่านไปทดลองใช้ในชั้นทดลองรายบุคคลและรายกลุ่มเล็กก่อนนำไปใช้จริงในการทดลองภาคสนาม

2. การที่นักเรียนเกิดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยมีการระบุวัตถุประสงค์ในการอ่านอย่างชัดเจน ประกอบด้วยวงจรวรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการสอน เนื่องด้วยดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านของ Rosenblatt ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันตรงที่เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทอ่านผ่านความเชื่อ ประสบการณ์ ภูมิหลังความรู้ และข้อสันนิษฐานที่มีเหตุผลในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้แล้ววัตถุประสงค์ที่แฝงอยู่ในแต่ละใบงานในวงจรวรรณกรรมล้วนส่งเสริมและพัฒนาทักษะในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนทั้งสิ้น (Daniels, 2002) ดังนั้นเมื่อนักเรียนฝึกฝนตามกิจกรรมดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดตามที่ผู้วิจัยเสนอหลังเรียนในแต่ละคาบ จึงเป็นผลให้ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนหลังเรียนเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

3. การที่นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านในบทที่ 3 สูงกว่าบทที่ 2 และบทที่ 1 เนื่องมาจาก 3 ประเด็นด้วยกันคือ 1) แนวเรื่องในบทที่ 3 นักเรียนคุ้นเคยเนื่องจากเป็นความเชื่อทางพุทธศาสนา เรื่องความดีความชั่ว ดังนั้นนักเรียนจึงสามารถทำความเข้าใจและแสดงความคิดเห็นในบทดังกล่าวได้ดีที่สุด 2)

เนื้อหาตลอดจนองค์ประกอบทางวรรณกรรมที่ปรากฏในบทที่ 3 มีความซับซ้อนน้อยกว่าวรรณกรรมในอีก 2 บท และ 3) นักเรียนเกิดความชำนาญในการทำกิจกรรมในวงจรวรรณกรรม นอกจากนั้นแล้วเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านทั้ง 3 ด้านที่ได้กล่าวมาแล้วในขั้นสรุปผลการทดลองผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการที่หัวข้อลักษณะตัวอักษรในแบบฝึกทักษะการอ่านที่อ่านง่ายและชัดเจนมีความคิดเห็นที่ดีมาเป็นอันดับแรกเนื่องมาจากผู้วิจัยทำตามขั้นตอนในการคัดเลือกวรรณกรรมของ Brown and Tomlinson (2008) และคำนึงถึงหลักการในการสร้างสื่อของ อารี บัวคุ้มภัย (2540: 21-22) อย่างเคร่งครัด และหลีกเลี่ยงอุปสรรคที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน (Pikulski, 2002) แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมในวงจรวรรณกรรมเน้นการโต้ตอบกับเรื่องที่อ่านผ่านทักษะในการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่นักเรียนไม่ค่อยได้รับการฝึกฝนมาก่อน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้นนักเรียนจึงลงความเห็นให้หัวข้อความชัดเจนในการทำกิจกรรมมาเป็นลำดับสุดท้าย นอกจากนั้นแล้วนักเรียนลงความคิดเห็นว่าแนวเรื่องที่คุณวิจัยเลือกมาใช้ในการสอนนั้นมีความน่าสนใจตลอดจนนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเมื่อเรียนด้วยกิจกรรมในวงจรวรรณกรรม การที่ผลลัพธ์ออกมาเป็นเช่นนี้ ผู้วิจัยคิดว่าเนื่องมาจากการใส่ใจในการคัดเลือกแนวเรื่องที่จะนำมาใช้สอนอ่านให้มีความใกล้เคียงกับประสบการณ์ในช่วงวัยของนักเรียน เป็นเหตุให้สามารถแลกเปลี่ยนทัศนะของตนต่อเรื่องที่อ่านกับสมาชิกคนอื่นในกลุ่มได้ นอกจากนั้นการเรียนผ่านกิจกรรมกลุ่มโดยมีนักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ช่วยลดความตึงเครียดที่เกิดขึ้นจากการเรียนได้อีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนยังมีความคิดเห็นต่อหัวข้อปริมาณเนื้อหาที่ใช้ในการสอน และความน่าสนใจของกิจกรรมมาเป็นลำดับสุดท้าย ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญ ทำให้ความรู้สึกสนใจ ตื่นเต้นที่ได้ทำกิจกรรมลดลงกว่าครั้งแรกที่ได้ทำกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้มีข้อจำกัดอยู่ที่ผู้วิจัยไม่สามารถให้นักเรียนเลือกวรรณกรรมที่จะนำมาใช้อ่านได้ตามความสนใจของนักเรียนแต่ละคนอันเนื่องมาจากเวลาเรียนที่จำกัด สภาพชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ ความสามารถของนักเรียนที่แตกต่างกัน ตลอดจนบรรทัดฐานที่ใช้การวัดและประเมินผลการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยมีความคิดเห็นต่อการวิจัยครั้งต่อไปว่า เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและรับผิดชอบบทอ่านตามจำนวนที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ตลอดจนความกระตือรือร้นที่จะแสดงความคิดเห็นขณะทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนเลือกวรรณกรรมในเรื่องที่ตนเองสนใจ นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยคิดว่าควรมีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามคะแนนความสามารถก่อนเรียนของนักเรียน เพื่อศึกษาพัฒนาการระหว่างการเรียนรู้ในแต่ละช่วงความสามารถ ตลอดจนสามารถเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการอ่านที่พัฒนาขึ้นของนักเรียนในแต่ละกลุ่มอีกด้วย

2. เนื่องจากวงจรวรรณกรรมมีกิจกรรมที่หลากหลายและนักเรียนแต่ละกลุ่มจะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันทำกิจกรรม ดังนั้นผู้วิจัยควรศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมดังกล่าว โดยอาจจะถามถึงกิจกรรมที่ชอบ ความเหมาะสมของกิจกรรมกับเรื่องที่อ่าน หรือสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมดังกล่าว พร้อมทั้งข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นผ่านแบบสอบถามหรือแบบประเมิน อาทิเช่นแบบประเมินตนเอง สมาชิกในกลุ่ม หรือผู้สอน ทำการประเมินนักเรียนขณะเรียนเพื่อเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนและพัฒนาทักษะที่คาดหวังต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศใน**

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2551.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). **ตัวอย่างข้อสอบการ**

ประเมินผลนานาชาติ PISA: การอ่าน. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). **ผลการประเมิน PISA 2012**

คณิตศาสตร์ การอ่าน และวิทยาศาสตร์ บทสรุปสำหรับผู้บริหาร. สมุทรปราการ: แอดวานซ์
ปรีนติ้ง เซอร์วิส จำกัด.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2520). **ระบบสื่อการสอน.** กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

วิสาข์ จิตติวัตร. (2541). **การสอนอ่านภาษาอังกฤษ.** นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2012). **ทักษะชีวิต.** เข้าถึงเมื่อ 1 มกราคม. เข้าถึงได้
จาก <http://lifeskills.obec.go.th/lifeskills.php>

สุมินตรา อังวัฒนากุล. (2537). **วิธีการสอนภาษาอังกฤษ.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิมล ติรภานนท์. (2549). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารีย์ บัวคุ้มภัย. (2540). “การสร้างแบบฝึกเพื่อเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

Best, J. W. (2006). **Research in Education.** 10th ed. Boston: Allyn and Bacon.

Bock, S. (1993). “Developing Materials for the Study of Literature.” **English Teaching Forum**
31, 63 (July): 2-4.

Collins, A. (2005). **Little Women.** 2rd ed. Thailand: Macmillan.

Cornish, F. H. (2005). **The House in the Picture and Abbot Thomas' Treasure.** 3rd ed.
Thailand: Macmillan.

Cronbach, L. J. (1974). **The Dependability of Behavioral Measurement Theory of**
Generalizability for Scores and Profile. New York: Wiley Press.

Daniels, H. (2002). **Literature circles: voice and choice in book clubs and reading groups.**
Portland: Stenhouse.

Escott, J. (2005). **The Trumpet-Major.** 3rd ed. Thailand: Macmillan.

Gunning, T. G. (1992). **Creating Reading Instruction for All Children.** England: A Division of
Simon & Schuster.

Harris, M. and McCann, P. (1994). **Assessment.** Oxford: Heinemann.

- Carol, L. B. and Tomlinson, C. M. (2008). **Essentials of Children's Literature**. 6th ed. n.p.: Pearson Education.
- Mattock, K. (2005). **The Last Leaf and Other Stories**. 3rd ed. Thailand: Macmillan.
- Noom-ura, S. (2013). "English-Teaching Problems in Thailand and Thai Teachers' Professional Development Needs" **English Language Teaching**. 2013, 6 (October): 139-141
- Norton, D. E. (1993). **The Effective Teaching of Language Arts**. 4th ed. New York: Macmillan.
- Pikulski, J. J. (2002). **Readability**. Accessed January 5. Available from <http://www.eduplace.com/state/author/pikulski.pdf>
- Richards, J. C., and Rogers, T. S. (1991). **Approaches and Methods in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Spache, G. D., and Berg, P. C. (1984). **The Art of Efficient Reading**. 4th ed. New York: Macmillan.
- Thammongkol, K. (1998). **Learning to Read and Reading to Learn: for Better Reading Skills**. Bangkok: Amarin.
- Wallace, C. (1992). **Reading**. Oxford: Oxford University Press.
- Wiseman, D. L. (1992). **Learning to Read with Literature**. Massachusetts: Allyn and Bacon.